

ikke her ene om vort Land, men jeg taler om Udlandet — Kunstnere, der have været verdensberømte, at de ikke have kunnet skrive en eneste Linie i deres eget Modersmaal; det er jo ogsaa klart, at den videnskabelige Dannelse slet ikke behøver at være forbunden med den kunstneriske Dygtighed; det er Geniet, Talentet, den tekniske Færdighed og meget Andet, hvorpaa det kommer an; men en Mand kan være en i høi Grad begavet Kunstner uden at være Videnskabsmand. Den ærede Minister vil maaskee sige, at disse Kunstnere gjerne ville have denne Titel, og at vi derfor skulle lade dem beholde den. Jeg har her i min Haand en Udtalelse fra 6 høit ansete Kunstnere, jeg tør ikke nævne dem, da jeg derved let vilde komme til at sætte dem paa Rant med den ærede Minister, men jeg skal blot tillade mig at oplæse en eneste Linie af deres Skrivelse; den lyder saaledes: „Efter Skolens ovenomtalte Begrændsning behøvedes et færre Antal af Lærere og ingen Professorer“. Kunstnerne selv ønske ikke at være Professorer, de ønske ikke denne Titel, men de skulle dog have den. Det er forøvrigt mærk værdigt, at paa samme Tid, at man giver en Plads en nødvendig Gageforhøielse, saa giver man Bedkommende en Titel, hvorved hans Gage forringes og isølge hvilken han skal betale, jeg troer 18 Rd. om Aaret, for at have den Fornøielse, eller som jeg hellere vil sige den Nødsommelighed at blive kaldt Professor. Det er mig umuligt at begribe, at den ærede Minister kan troe, at fornuftige Mænd sætte Priis paa en saadan Titel — ja, jeg veed meget vel, hvad den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) vil sige i saa Henseende, han har før sagt det her i Salen, idet han har udtalt, at enhver, der var eller havde været Minister, vidste altfor godt, hvilken Priis de Danste sætte paa Titler. Det er en fuldkommen Misforstaaelse (Tscherning: Nei!) og jeg skal tillade mig at forklare, hvori Misforstaaelsen ligger. Jeg skal søge at opløse dette ved et Exempel; jeg sætter, at en udmærket dygtig Mand har siddet f. Ex. i et Herredsfogedembede i en 15 à 20 Aar uden at have tænkt paa at faae nogen Titel; imidlertid have alle de andre yngre Herredsfogder

rundt omkring ham faaet en eller anden Titel; den ene er bleven Justitsraad, den anden Statsraad og den tredie — Kammerherre. Saa siger Folk: „der maa være noget Galt fat ved den Mand, thi Regjeringen paaskønner ham ikke“; og saa siger hans Familie og hans gode Venner: „Du maa skrive til Ministeriet, hvorledes Folk tænke om dig, fordi du ingen Titel har“. Sa, saa søger han endelig, eller Andredre paa hans Vegne, og saa bliver han — Cancelliraad. Paa denne Maade er det, at Folk tvinges til at søge Noget, som de ikke sætte Priis paa, og som de selv finde latterligt og taabeligt. Jeg er maaskee kommen temmelig langt ind paa dette Gebet, men det er den ærede Minister, der har forledet mig dertil, idet han stærkt har udtalt sig for denne Professorestitel. Jeg gaaer dernæst over til den 2den Paragraph, i hvilken Mindretallet har foreslaaet, at Inspecteuren ikke skulde være Medlem af Skoleraadet; den ærede Ordfører har anført Grunden dertil, og jeg nævner det kun, fordi jeg kunde ønske, at den ærede Minister vilde udtale sig om, hvilken Virksomhed han egentlig har tiltænkt denne Inspecteur; skal det være en Mand, der har en stor Magt, et Dvertilsyn med Lærerne, Overlærerne og Underlærerne, eller skal han, da han tillige er Secretair, hvilket, naar vi see bort fra den ansete Mand, der beskæder denne Post i Dieblisket, jo er en temmelig underordnet Plads, og han ogsaa er Bibliothekar, og det er jo heller ikke nogen stor Post, være Noget, som svarer til den inspicerende Adjunct ved de lærde Skoler, herom ønsker jeg gjerne at høre den ærede Ministers Mening, for at vi kunne faae at vide, om han skal træde i Directeurs Plads, hvad der vilde staae i Modstrid med, hvad der skeer ved alle andre Akademier i den hele Verden, eller om han skal fungere som en underordnet inspicerende Person. — Det er foreslaaet af os, at det sidste Punkt i § 2 skulde udgaae, og det er steet for ikke at stille Akademiets Secretair i et andet Lønningsforhold end Professorerne og Førstelærerne. Den ærede Minister sagde, saavidt jeg forstod, at der i hans Endringsforslag ikke var noget væsentligt Forskjelligt fra vort Forslag; for det Første er der den Forskjel, hvad ogsaa den ærede Minister